

Noves cartes davant el contenciós sahrauí

Distensió en les relacions algerianomarroquines. Els analistes polítics que pronosticaven un nou acostament fictici entre els competidors més importants del Magrib es van equivocar.

Durant el cap de setmana en què es va anunciar l'alçament del visat, el passat 4 d'abril, les televisions marroquines i algerianes, igual com la qatariana Al-Jazira, es van aplicar a mostrar en amplis reportatges les condicions de la frontera terrestre entre ambdós països, tancada des del 1994 després de l'atemptat a l'Hotel Atlas de Marràqueix.

Fa onze anys, en plena guerra civil després de l'anul·lació de les eleccions legislatives que en primera volta donaven la victòria al Front Islàmic de Salvació (FIS), el règim algerià va prendre aquesta mesura, ferit per les acusacions marroquines que insistien en la incapacitat d'Alger per controlar el terrorisme al país.

Pocs dies després, Bouteflika va declarar que l'obertura de la frontera "trigaria mesos", encara que al Marroc estudia fixar la data per a aquest estiu. La veritat és que han començat obres de reconstrucció en la deteriorada carretera que uneix els dos països, utilitzada durant aquests anys únicament pels contrabandistes i per les màfies de la immigració clandestina, i alguns sagaços empresaris han començat a construir cafès i restaurants per quan es recupere el flux de clients. A més, el rei Mohamed VI acaba de nomenar l'antic *wali* [governador] de Tetuan com a director de l'oficina de desenvolupament de les províncies del Marroc Oriental, un organisme que depèn directament del Palau Reial i que igual com les oficines del nord i el sud (que inclou el que els marroquins denominen les "províncies del sud", el Sàhara Occidental) disposen d'un ampli pressupost per desenvolupar la regió a càrrec seu.

Algèria sempre ha insistit a recordar que van permetre durant la guerra entre el Marroc i el Front Polisario que el moviment independentista s'instal·lara en l'inhumà i devastat desert algerià com a mostra de suport al dret d'autodeterminació dels pobles, però han evitat pronunciar-se o participar en les negociacions que dirigeix l'ONU entre les parts. Durant les visites de dirigents estrangers, com la que va realitzar el president del Govern espanyol, José Luis Rodríguez Zapatero, poc després de prendre possessió del seu càrrec, van tornar a dir que "Algèria sempre cedirà el seu espai al Front Polisario" perquè negocie el futur del territori pel qual lluiten des que el 1975 Espanya el va abandonar.

En canvi, tal com han demostrat diplomàtics algerians i membres del Govern del país magribí a porta tancada, un acord real del contenciós sahrauí ha de portar la seua aprovació. Algèria té molt a guanyar si el contenciós es resol finalment d'una manera o una altra, i en moments decisius ha mostrat la seua aprovació al pla Baker II, que inclou una àmplia autonomia dirigida per una institució sahrauí durant un màxim de cinc anys fins que es prepare el referèndum en què una de les opcions siga la independència. També va mostrar cert interès en l'alternativa que el secretari general de l'ONU, Koffi Annan, va

El president d'Algèria, Abdelaziz Bouteflika, saluda el rei Mohamed VI del Marroc moments abans de la inauguració de la cimera de la Lliga Àrab.

EFE

